

Zarzuty i główne argumenty:

Zgodnie z obowiązującym w Finlandii rozporządzeniem 1598/1995 dotyczącym rejestracji pojazdów mechanicznych, osoba mająca w Finlandii stałe miejsce zamieszkania jest zobowiązana do uzyskania tymczasowego zezwolenia tranzytowego w przypadku przywozu pojazdu mechanicznego lub jego tranzytu do innego Państwa Członkowskiego lub do państwa trzeciego przez Finlandię dla pojazdu uprzednio prawidłowo zarejestrowanego i ubezpieczonego w innym Państwie Członkowskim. Tym samym osoba mająca stałe miejsce zamieszkania w Finlandii nie może bez zezwolenia tranzytowego użytkować w Finlandii pojazdu uprzednio prawidłowo zarejestrowanego i ubezpieczonego w innym Państwie Członkowskim. Aby otrzymać zezwolenie tranzytowe, osoba zamieszkała w Finlandii, która dokonuje przywozu pojazdu zarejestrowanego w innym Państwie Członkowskim, musi zatrzymać się na przejściu granicznym, gdzie może złożyć wniosek o wydanie zezwolenia tranzytowego i wnieść za nie opłaty. Nie jest możliwe korzystanie z pojazdu w Finlandii przed wydaniem zezwolenia tranzytowego. Zezwolenie tranzytowe jest wydawane zasadniczo na okres siedmiu dni, w ciągu którego importer pojazdu musi go zarejestrować w fińskim rejestrze pojazdów mechanicznych, jeżeli zamierza go użytkować nie tylko w ramach tymczasowego zezwolenia tranzytowego.

Zgodnie z art. 28 WE ograniczenia ilościowe w przywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym są zakazane między Państwami Członkowskimi.

Ponieważ osoba zamieszkała w Finlandii w przypadku przywozu pojazdu mechanicznego zarejestrowanego w innym Państwie Członkowskim lub jego tranzytu do innego Państwa Członkowskiego lub do państwa trzeciego przez Finlandię musi zatrzymać się na granicy fińskiej aby złożyć wniosek o wydanie zezwolenia tranzytowego dla tego pojazdu, pojazd ten podlega systematycznym kontrolom granicznym, które jednoznacznie wykazują cechy ograniczeń ilościowych w przywozie lub środków o skutku równoważnym w rozumieniu art. 28 WE.

Republika Finlandii nie udowodniła, że jedynym środkiem zagwarantowania skutecznych kontroli skarbowych jest zastosowanie tej regulacji tranzytowej, która w praktyce oznacza, że każdy, kto ma w Finlandii stałe miejsce zamieszkania, zasadniczo jest zobowiązany do spełniania szczególnych formalności granicznych, tj. musi zatrzymać się na najbliższym przejściu granicznym i złożyć wniosek o wydanie zezwolenia tranzytowego nie mając prawnie uzasadnionej pewności, że pojazd prawidłowo zarejestrowany, ubezpieczony i zbadany pod względem technicznym w innym Państwie Członkowskim może być użytkowany w Finlandii. Takie systematyczne formalności graniczne stanowią zasadnicze ograniczenie swobody przepływu towarów.

Gdyby Trybunał Wspólnot Europejskich zajął stanowisko, że regulacja dotycząca zezwolenia tranzytowego jest ogólnie uzasadniona na podstawie art. 30 WE (co zdaniem Komisji nie jest słuszne), przewidziany w rozporządzeniu siedmiodniowy okres ważności jest w każdym razie nieproporcjonalnie krótki.

Na podstawie powyższych rozważań Komisja jest zdania, że regulacja dotycząca zezwolenia tranzytowego według fińskiego rozporządzenia 1598/1995 jest niezgodna z art. 28 WE i 30 WE. Gdyby Trybunał zajął stanowisko, że regulacja ta jest ogólnie uzasadniona na podstawie art. 30 WE, to w każdym razie siedmiodniowy okres ważności zezwolenia tranzytowego jest niezgodny z art. 28 WE i 30 WE.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-56/05)

(2005/C 93/22)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez jej doradcę prawnego Dimitrisa Triantafyllou, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (Dz. U. L 157 z 26.06.2003, str. 38), a w każdym razie, nie notyfikując ich Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 17 tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 1 stycznia 2004 r.
